

Sygn. akt IV CSK 199/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W. M.
przeciwko Z. R. i R. R.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Okręgowego w E.
z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 15 października 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów art. 52 § 1a k.r.o., art. 3 k.c., art. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych i art. 2 Konstytucji RP, pozwani Z. R. i R. R. uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, tj. „Czy dopuszczalne jest stosowanie art. 52 § 1a do stanów faktycznych i prawnych mających miejsce wiele lat przed wejściem w życie powyższego przepisu w szczególności do długów jednego z małżonków powstałych w tym okresie. Czy dopuszczenie bezpośredniego - wstecznego stosowania art. 52 § 1a w opisanych okolicznościach jest zgodne z zasadą nienaruszalności i integralności majątku wspólnego małżonków, nie narusza praw nabytych małżonka, który nie jest dłużnikiem osobistym wierzyciela żądającego zniesienia wspólności majątkowej”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi co najmniej jedna ze wskazanych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania dlaczego jest ono istotne.

Uzasadnienie wniosku pozwanych nie spełnia tych warunków. Skarżący ograniczyli się do postawienia zacytowanych pytań odnośnie do dopuszczalności zastosowania art. 52 § 1a k.r.o. w określonych okolicznościach, nie przedstawiając wymaganej argumentacji prawnej, zdolnej do wykazania,

że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jedynie takie zagadnienie, a nie przekonanie skarżącego o wadliwości rozstrzygnięcia i zamiar poddania go kontroli Sądu Najwyższego, stanowi przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto, skarżący wyraźnie oparli się na błędnym - bowiem opartym na nieprawidłowym rozumieniu pojęcia tzw. retroaktywności - założeniu o „wstecznym” zastosowania przez Sąd powołanego w skardze przepisu Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.